

עפ"ת 25822/02/15 - סמואל נודלמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 25822-02-15 נודלמן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52/2014
בפני כב' השופטת רונית בש
המעורר סמואל נודלמן
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

מבוא

1. לפניי ערעור על הכרעת הדין מיום 1.2.15 (להלן: "הכרעת הדין"), שניתנה ע"י ס' הנשיא, כב' השופט ג.קרזבום, בתיק נ"ב 1459-07-14 בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: "בית משפט קמא"). בהכרעת הדין הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות, כדלקמן:

עבירה של נהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), עבירה של התנהגות שגרמה נזק לרכוש, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, עבירה של אי שמירת רווח, עבירה על תקנה 49 לתקנות התעבורה וכן עבירה של אי השארת פרטים - עבירה על תקנה 145(ג)(1) לתקנות התעבורה.

2. בית משפט קמא השית בגזר הדין מיום 1.2.15 על המערער את העונשים הבאים: קנס בסך 1000 ₪; פסילה מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, וכן פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה בה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

כתב האישום

3. בעובדות כתב האישום בפני בית משפט קמא נטען, כדלקמן:

ביום 30.12.13 בשעה 07:58 נהג המערער ברכב פרטי מסוג פיאט ברח' האורן בחיפה כשלפניו רכב מסוג פורד נהוג ביד מר סוסונוב אלכסיי (להלן: "מר סוסונוב"), אשר נעצר בעקבות רכב אחר שעצר לפני מעבר חצייה. המערער, אשר לא שמר די מרחק, בלם והתנגש עם קדמת רכבו בחלקו האחורי של רכב הפורד. כתוצאה מהתאונה נגרם נזק לרכבו של מר סוסונוב. המערער, בהיותו מודע לעובדה כי היה מעורב בתאונה

דרכים, עזב את המקום מבלי למסור פרטיו, כנדרש בחוק.

תשובת המערער לכתב האישום

4. המערער כפר בעובדות כתב האישום. בתשובתו בפני בית משפט קמא לכתב האישום, טען המערער: **"לא הייתה תאונה. הייתה נגיעה בין הרכבים אבל נגיעה זו לא תאונה. אני אומר בעצם שלא הייתה נגיעה. הרכבים היו ממש קרובים אבל לא הייתה נגיעה. אני הייתי לבד ברכב. לא היו לי עדים נוספים שהיון עמי ברכב. איך אפשר למצוא אותי ולהתקשר לפלאפון הסלולארי האישי שלי כשהרכב הוא של הבן שלי? אני אמנם נהגתי. כשאני יצאתי מהרכב שלי ראיתי שהכול שבור לחלוטין בפנס, אבל אני לא פגעתי בו".**

הכרעת הדין של בית משפט קמא

5. בית משפט קמא הרשיע, כאמור, את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט קמא הגיע לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה, מעל לכל ספק סביר, את אופן התרחשות התאונה. בית משפט קמא ציין, על יסוד העדויות שהובאו בפניו, כי עדותו של הנהג המעורב, מר סוסונוב, לא נסתרה בשום שלב וכי הותירה בו רושם אמין.

בית משפט קמא הטעים, כי עדותו של מר סוסונוב אף מתיישבת עם גרסת המערער במסגרת הודעתו במשטרה (ת/1) לפיה, הודה המערער כי לא שם לב וכי פגע עם חלקו הקדמי של רכבו בחלקו האחורי של הרכב שעצר לפניו. נקבע בהכרעת הדין, כי יש בגרסה זו בכדי לתמוך ולחזק את גרסתו של מר סוסונוב. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי מעדות המערער בפניו עולה, כי הוא אינו שולל מגע בין הרכבים, אם כי טען המערער כי אם הייתה נגיעה זו הייתה חלשה וייתכן שכלל לא הייתה. בנקודה זו קבע בית משפט קמא בהכרעת דינו, כי הוא מעדיף את גרסת המערער במשטרה, במסגרתה הודה מפורשות כי פגע עם רכבו בחלקו האחורי של הרכב שעצר לפניו, גרסה המתיישבת כאמור עם גרסת הנהג המעורב, מר סוסונוב, אשר לא נסתרה.

6. ביחס למהות הנזק, אימץ בית משפט קמא בהכרעת הדין את גרסת הנהג המעורב, מר סוסונוב, לפיה מדובר בכיפוף בפגוש האחורי של רכבו, וקבע כי גרסה זו לא נסתרה. בנקודה זו הטעים בית משפט קמא, כי מר סוסונוב הבהיר, בחקירתו הנגדית, כי הנזק עדיין קיים ברכבו והזמין את המערער להיווכח בכך, אולם המערער בחר שלא לעשות כן. בשאלת הנזק שנגרם, ציין בית משפט קמא, כי לא מן הנמנע כי מדובר בנזק קל ביותר וכי אינו שולל את טענת המערער לפיה לא נגרם לרכבו נזק, דבר המתיישב עם העובדה כי מדובר בפגיעה במהירות נמוכה. בית משפט קמא קבע, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי המערער פגע קלות עם רכבו ברכב שנעצר לפניו.

7. עוד נקבע בהכרעת הדין, כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי המערער עזב את מקום התאונה, מבלי למסור פרטים ומבלי לדווח למשטרה. בית משפט קמא אימץ בנקודה זו, את

גרסתם של עדי התביעה, אילן קיייתי (להלן: "מר קיייתי") ומר סוסונוב. מעדותו של מר קיייתי בפני בית משפט קמא עולה, כי המערער זוהה כנהג הפוגע וכי זה הסתובב עם רכבו ונסע לכיוון רחוב "הפריחים", זאת מבלי למסור פרטים ותוך שברח מהמקום. העד הנ"ל הבהיר, בחקירתו הנגדית, כי לא ראה את התאונה, אולם הבחין בכך שהמערער ביצע פניית פרסה ועזב את המקום, בעוד הנהג שרכבו נפגע, נסע קדימה ועצר את רכבו. מר סוסונוב ציין בעדותו בפני בית משפט קמא, באופן דומה, כי לאחר התאונה עצר בצד הכביש ולפתע, עת שיצא מרכבו הבחין שהנהג האחר נסע עם רכבו, שאז קיבל את מספר הרכב הפוגע ממר קיייתי. בית משפט קבע בהכרעת דינו, כי גרסת שני העדים הנ"ל לא נסתרה ומתיישבת האחת עם רעותה, כמו גם, במידה רבה עם גרסת המערער במשטרה, לפיה הודה שעזב את המקום, בו היתה החנייה אסורה וחזר מביתו ברגל כעבור 5 דקות, זאת לאחר שמר סוסונוב עזב את המקום. בנקודה זו ציין בית משפט קמא, כי המערער שינה את גרסתו בעדותו, במסגרתה טען כי נשאר במקום התאונה וכי חזר לרכבו להביא מצלמה, אולם שב לאחר שהנהג השני נעלם. בית משפט קמא קבע, כי מדובר בסתירה מהותית בין שתי גרסאות המערער וכי לא ניתן ליישב בין השתיים. עוד קבע בית משפט קמא, כי גרסת המערער בחקירתו במשטרה, לפיה פחד לקבל דו"ח בגין חנייה אסורה, אינה הגיונית, שכן המערער לא היה מקבל דו"ח אילו היה עומד ליד רכבו ומחליף פרטים לאחר התאונה. עוד נקבע, כי אין ממש בטענת המערער לפיה הנהג האחר הוא זה שעזב את המקום, שהרי הנהג האחר (מר סוסונוב) הגיש תלונה במשטרה ולא המערער, מה גם שמעדותו של מר קיייתי עולה כי המערער עזב את המקום ולא הנהג האחר. לפיכך, קבע בית משפט קמא, כי הוכח, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער יצא, לאחר התאונה מרכבו וכי, כאשר התבקש המערער להעמיד את רכבו בצד, לצורך החלפת פרטים, עזב את המקום בנסיעה.

8.

באשר לטענת המערער לפיה, הוא לא דובר השפה העברית ובהתאם לא ניתן להסתמך על הודעתו במשטרה, ציין בית משפט קמא בהכרעת הדין כי, הגם שאין ביכולתו לקבוע באופן מדויק את רמת השליטה של המערער בשפה העברית, ניתן להתרשם כי המערער בהחלט מבין עברית היטב ויכול להתבטא בעברית ברמה סבירה וכי ניתן להבינו. בית משפט קמא הטעים, כי אמנם הדיון התקיים בעזרת מתורגמנית לשפה הרוסית, אך במהלך הדיון בחר המערער מידי פעם להתבטא בעברית, דבר שבא לידי ביטוי בדרך של הדגשת המשפטים שנאמרו ע"י המערער בשפה העברית. בית משפט קמא הביא בהכרעת הדין חלקים מעדותו של המערער לצורך המחשת שליטתו של המערער בשפה העברית וקבע, כי המערער מסוגל להתבטא בעברית ברמה סבירה וכי ניתן להבינו. בית משפט קמא ציין, כי אינו מקבל את טענת המערער לפיה צייר לשוטר, גובה הודעתו, פרטים שונים, ובאופן זה ידע השוטר מהי גרסת המערער ורשם אותה בהודעה במשטרה. בית משפט קמא הטעים, כי האמור לעיל לא בא לידי ביטוי בהודעת המערער במשטרה וכי לא צורפו לה הציורים שצוינו בעדותו של המערער. בית משפט קמא התרשם, כי המערער מסוגל להתבטא בעברית ללא הצורך לצייר. בית משפט קמא ציין, כי אין ממש בטענת המערער לפיה הצביע בפני השוטר על ידו לצורך המחשה כי עבר בדיקת דם, זאת נוכח דברי המערער בשפה העברית בעדותו בפני בית המשפט, לפיהם עשה בדיקת דם בקופת חולים, דבר המלמד כי לא היה צורך בהמחשת הדברים הנ"ל באמצעות תנועות יד. עוד קבע בית משפט קמא, בהקשר זה, כי הוא נותן אמון מלא בעדותו של השוטר הנ"ל, השוטר שי זגדון (להלן: "השוטר") אשר גבה את הודעת המערער בשפה העברית. מעדותו של הנ"ל עולה, כי השוטר רשם את כל מה שנאמר על ידי המערער מילה במילה וכי הוא לא ביקש מתורגמן, על אף שבחדר הסמוך נכח קצין הדובר רוסית, זאת נוכח

העובדה שהבין את כל דברי המערער בשפה העברית. השוטר הותיר בפני בית משפט קמא רושם אמין וקבע כי עדותו, לפיה הבין את דברי המערער, מתיישבת עם התרשמותו של בית משפט קמא כי המערער לא נזקק למתורגמן. בנסיבות אלו סבר בית משפט קמא, כי טענת המערער בנוגע לאי הבנת השפה העברית, אינה משקפת את המציאות וכי היא בגדר מניפולציה שמטרתה להפחית ממשקל גרסתו המפלילה של המערער בחקירתו במשטרה. בית משפט קמא קבע, לפיכך, בהכרעת הדין כי אינו מקבל את טענת המערער לפיה הודעתו במשטרה אינה משקפת את הדברים שאמר.

9. בית משפט קמא קבע בשאלת אשמתו של המערער, כי משהוכח כי המערער לא היה ערני לתנועה שלפניו, לא בלם בזמן ופגע ברכב שלפניו, ומשכך הוכחו העבירות של נהיגה בחוסר זהירות, אי שמירת מרחק וגרימת נזק לרכוש. בית משפט קמא דחה את טענת המערער לפיה, סונוור מאורות רכב הטוויטה שנסע אחריו, וקבע כי אין בטענה הנ"ל כדי להוות טענת הגנה. בית משפט קמא הבהיר בנקודה זו, כי האירוע אירע בשעות הבוקר ולכן לא ברור כיצד סונוור המערער על ידי רכב שנסע מאחור וכן כי, גם אם הרכב האחר סימן למערער באורותיו וצפר לו, היה על המערער להיות עירני לנעשה מולו לא לפגוע ברכב שעצר לפניו.

10. אשר לעבירה של אי מסירת פרטים, בית משפט קמא קבע, כי הוכח שהמערער עזב את המקום מבלי למסור פרטים, תוך שדחה את טענת המערער לפיה חזר למקום כעבור 5 דקות. בית משפט קמא הדגיש בנקודה זו, כי גם אם חזר המערער למקום התאונה כפי שטען, אין בכך כדי להוות טענת הגנה מהטעם שהיה עליו להישאר במקום עפ"י דרישת החוק ולמסור את פרטיו. כן נקבע, כי אין בטענת המערער לפיה הנהג השני יכול היה להגיע לביתו ולקבל את פרטיו כדי להועיל לו, מהטעם שלא מסר המערער את כתובתו לנהג האחר.

11. נוכח כל האמור לעיל, נקבע בהכרעת הדין כי המשיבה הוכיחה את עובדות כתב האישום, מעבר לכל ספק סביר ולפיכך הורשע המערער בעבירות הנ"ל העולות מכתב האישום.

נימוקי הערעור

12. בהודעת הערעור נטען, כי לא ניתן להסתמך על הודעתו של העורר במשטרה אשר נכתבה מבלי שיכול היה המערער לקרוא אותה ולהבין על מה הוא חותם. המערער מטעים, כי אינו יודע עברית, זאת כפי שטען בפני בית משפט קמא, וכי לא יכול היה לקרוא ולהבין את מה שכתב השוטר בהודעתו במשטרה.

13. עוד טוען המערער, כי בגרסת התביעה סתירות רבות, כפי שהצביע, לטענתו, בפני בית משפט קמא.

14. המערער עותר, לפיכך, לביטול הרשעתו בדין וטוען כי לא אירעה תאונה.

טיעוני הצדדים בדיון

15. המערער חזר בדיון על האמור בהודעת הערעור וביקש כי בית המשפט יבטל את הכרעת הדין המרשיעה אותו ויורה בדבר זיכוי. המערער שב על חלק מהטענות שהעלה בפני בית משפט קמא. ודוק, המערער טען כי לא אירעה תאונה וכי אין עד ראייה לקרות תאונה. עוד טען המערער, כי לא נגרם נזק לרכבו, דבר שמלמד שלא נסע במהירות של 30 קמ"ש. כמו כן טען המערער, כי לא יכול היה להישאר במקום התאונה נוכח סימון שפת המדרכה ב"אדום לבן".

המערער הוסיף וטען כי השוטר שגבה את הודעתו במשטרה לא כתב אפילו 10 אחוזים מדברי המערער וכן כי, בסמיכות למקום גביית ההודעה, נכח קצין הדובר רוסית, אשר לא סייע למערער בתרגום הדברים לשפה הרוסית ובתרגום דברי המערער מרוסית לעברית, זאת אף כי המערער ביקש שהקצין הנ"ל יתרגם את הדברים. בנקודה זו יוער כי בדיון בפניי, במסגרתו נכחה מתורגמנית לשפה הרוסית, אמר המערער בעברית את הדברים הבאים, בשאלת שליטתו בשפה העברית:

"אני מבין 60 אחוז ואם בית המשפט ידבר מהר אני אבין 2 אחוז".

16. ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערעור, תוך שטען כי כלל טענות המערער מופנות כלפי ממצאים עובדתיים וקביעות מהימנות של בית משפט קמא וכי אין עילה להתערב בהם.

ב"כ המשיבה ביקש להותיר על כנן את הקביעות בהכרעת הדין, תוך שפירט את מארג הראיות בפני בית משפט קמא וכן טען ב"כ המשיבה כי בית משפט קמא התרשם באשר לשליטת המערער בשפה העברית.

דיון והכרעה

17. ערעורו של המערער מופנה בעיקרו כלפי קביעות עובדתיות וקביעות בדבר ממצאי מהימנות העולות מהכרעת דינו של בית משפט קמא, המנומקת היטב ומעוגנת כדבעי בתמונה הראייתית שהובאה בפני בית משפט קמא. בנקודה זו יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון בע"פ 458/14 **מנחם אדרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.01.2015):

"מושכלת יסוד היא, שערכאת ערעור אינה נוטה להתערב בקביעותיה העובדתיות ובממצאי המהימנות של הערכאה הדיונית כדבר שבשגרה, ותעשה כן אך במקרים חריגים ויוצאי דופן (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (2006)). הטעם לכך נעוץ ביתרון המשמעותי ממנו נהנית הערכאה הדיונית - היכולת להתרשם מן העדים ומן הראיות באופן בלתי אמצעי (ע"פ 2439/93 זריאן נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(5) 265, 280; ע"פ 4912/91 תלמי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 581, 610).

במהלך השנים הוכרו בפסיקה שלושה חריגים מרכזיים להלכה זו, המיוסדים כולם על השכל

הישר ונסיון החיים: האחד, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על ראיות שבכתב ולא על הופעתם של עדים (ע"פ 398/89 מנצור נ' מדינת ישראל (1994). השני, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על שיקולים שבהגיון (ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 832, 835 (1995). השלישי, כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת מהימנות העדויות על ידי הערכאה הדיונית...."

כן יפים בענייננו הדברים הבאים שנקבוע בעפ"ת (י-ם) 11567-09-12 יונתן גמליאלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.08.2014):

"כלל הוא, כי בית-משפט שלערעור לא ייטה להתערב, על-פי-רוב, בממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית אשר התרשמה מהעדים שהופיעו לפניה; וכי התערבותו בממצאים מצטמצמת לכדי מקרים חריגים שבהם נפלה טעות עניינית המצדיקה תיקונה במסגרת ערעור, כמו למשל כאשר נקבעו ממצאים שאינם עומדים במבחן ההגיון ושיש לראותם כמופרכים, או מקום שאין לעובדות שנקבעו בסיס נאות בחומר הראיות (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 646 (2000); ע"פ 117/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד

נד(4) 408 (2000); וע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.9.10))."

18. ומהתם להכא:

בית משפט קמא התרשם מעדויותיהם של מר סוסונוב ושל מר קיוויתי כעדויות מהימנות, המשקפות את התרחשות הדברים לאמיתה והמתיישבות האחת עם רעותה, זאת באשר להתנהלות המערער בשלב שלאחר קרות התאונה. יצוין בנקודה זו, כי מהודעת המערער במשטרה (ת/1) עולה כי האחרון הודה כי עזב ברכבו את מקום האירוע בו הייתה החנייה אסורה ושב למקום מביתו, כעבור 5 דקות, לאחר שמר סוסונוב כבר עזב את המקום. צדק בית משפט קמא בקביעתו בעניין זה, לפיה גרסתו הנ"ל של המערער אינה עולה בקנה אחד עם מבחן ההגיון והשכל הישר, שכן ברי, כי המערער לא היה מקבל דו"ח אילו היה עומד בצד רכבו ומחליף פרטים לאחר התאונה. אף על פי כן, הגרסה הנ"ל מבססת את יסודות העבירה שעניינה אי השארת פרטים, שכן היה על המערער להישאר, עפ"י דין, במקום ולמסור פרטיו.

לפיכך, ונוכח העובדה שמר קיוויתי הינו עד ניטרלי שנקלע למקום האירוע, הרי שהוכח, כנדרש, בפני בית משפט קמא כי המערער ביצע את העבירה שעניינה אי השארת פרטים.

19. מעדותו של מר סוסונוב, הנהג המעורב, אשר נמצאה, כאמור, מהימנה על ידי בית משפט קמא, כמו גם מגרסת המערער עצמו בהודעתו במשטרה ת/1, עולה כי עלה בידי המשיבה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצע גם את יתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום שעניינן נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות שגרמה נזק לרכוש ואי שמירת רוח. ודוק, מעבר לעדותו של מר סוסונוב, המלמדת

בדבר קרות התאונה ובדבר אחריותו של המערער לקרות התאונה, מצויה גרסת המערער בהודעתו ת/1, המלמדת כי המערער פגע, באמצעות החלק הקדמי של רכבו, בחלק האחורי של רכבו של מר סוסנוב (ראה עמ' 2 להודעה משורה 3 עד שורה 8). הדברים הנ"ל העולים מהודעתו של המערער סותרים את גרסתו בעדותו בפני בית משפט קמא, אם כי המערער בתשובתו לכתב האישום אישר, כי היתה נגיעה בין הרכבים, אולם טען כי נגיעה אינה תאונה, טענה שאינה מניחה את הדעת. מעבר לסתירה הנ"ל בין גרסאות המערער, קיימת גם סתירה בין גרסת המערער בהודעתו במשטרה, לפיה, כאמור לעיל, עזב ברכב את מקום האירוע ושב רגלי כעבור מספר דקות לבין עדותו בבית המשפט, לפיה נשאר במקום התאונה אולם הלך לרכבו על מנת להביא מצלמה, שאז התברר לו כי הנהג השני נעלם. בית משפט קמא קבע בעניין הנ"ל כי מדובר בסתירה מהותית, ובצדק, דבר שערער את מהימנותו של המערער.

20. בית משפט קמא התייחס בהכרעת הדין, בין היתר, אף לטענת המערער, לפיה לא נגרם כל נזק, במהלך האירוע, לרכבו, וקבע בנקודה זו כי הדבר מתיישב עם מהירות הנסיעה הנמוכה מאוד לה טען המערער וכי, בנסיבות אלו, יכול להיגרם נזק לרכב אחד ולאחר לא.

21. כמו כן התייחס בית משפט קמא לטענת המערער, לפיה הודעתו במשטרה ת/1 אינה משקפת את הדברים שנאמרו על ידו בפני החוקר, זאת נוכח העובדה שהוא אינו דובר עברית. בנקודה זו יצוין, כי בית משפט קמא התרשם מדברי המערער במהלך הדיון בפניו, כי המערער מבין עברית היטב וכי הוא יכול להתבטא בעברית ברמה סבירה וניתן להבינו.

בית משפט קמא לא נתן אמון בגרסת המערער לפיה צייר לשוטר, גובה ההודעה, פרטים שונים, שהבהירו לאחרון מה היא גרסת המערער, שכן הגרסה הנ"ל לא באה לידי ביטוי בהודעה ת/1 ולא צורפו להודעה ציורים של המערער. בית משפט קמא התרשם ואין מקום להתערב בהתרשמותו זו, כי המערער מסוגל להתבטא בשפה העברית, ללא צורך לצייר. כמו כן קבע בית משפט קמא, כאמור, כי הוא נותן אמון מלא בעדותו של השוטר, גובה ההודעה בשפה העברית באשר לשליטת המערער בשפה העברית. מעדות השוטר בפני בית משפט קמא עלה כי הבין היטב את דברי המערער בשפה העברית וכי המערער לא ביקש מתורגמן, חרף העובדה שבחדר הסמוך לחדר החקירות נכח קצין דובר השפה הרוסית. לפיכך, אין מקום להתערב בקביעת בית משפט קמא, לפיה משקפת הודעת המערער במשטרה ת/1 את דברי המערער בפני השוטר.

22. לפיכך, הנני קובעת כי מסקנתו של בית משפט קמא בשאלת אשמתו של המערער לקרות התאונה ובשאלת קרות התאונה והנזק מעוגנת היטב בחומר הראיות ואין מקום להתערב בה, וכן אין מקום, כאמור, להתערב בקביעת בית המשפט באשר לכך שהוכח בפניו, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצע, בנוסף, גם עבירה שעניינה אי השארת פרטים.

23. סיכומו של דבר, ערעורו של המערער על הכרעת הדין המרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום - נדחה. הרשעתו תיוותר על כנה וברי כי גם גזר הדין.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה בחיפה עד ליום 12.4.15 בשעה 13:00, שאז יחל ריצוי תקופת הפסילה בפועל שהושתה על המערער בגזר הדין.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים בדואר רשום + אישור מסירה.

**ניתנה והודעה היום כ"א אדר תשע"ה,
12/03/2015 בהעדר.
רונית בש, שופטת**